

opusdei.org

Eric: Svetost u francuskoj Provansi

Eric je trgovac voćem i povrćem u lijepoj francuskoj Provansi. On i Jean Marie, seoski pekar, objašnjavaju kako svoj poziv Djelu daje veću živost njihovu danu.

1.05.2012.

“Župniče, gradonačelniče,

dragi prijatelji i kolege.

Velika mi je čast predvoditi posvetu ove kapelice svetom Iliji...”

Opus Dei sam upoznao zahvaljujući jednom svećeniku.

Bilo je to u 90-ima.

Taj je svećenik širio Božju riječ nevjerojatnom snagom.

Njegove su me riječi pogodile,

jer sam otkrio da svetost može biti nešto obično, svakodnevno.

Zatražio sam da me prime u Djelo jer sam imao potrebu moliti,

unijeti Boga u svoj život,

biti Njegov prijatelj, tražiti ga.

To me je privlačilo i primijetio sam da ću u Opusu Dei to naučiti:

tražiti Boga u svojoj svakodnevici.

Sada je vrijeme za posao.

Moram ići u svoju tvrtku za otpremu prve pošiljke voća.

Ja sam trgovac voćem i povrćem.

Prodajem voće i povrće u cijeloj Europi.

Ovo jutro sam dobio loše vijesti: cijene su porasle

Jučer sam označio preniske prodajne cijene.

Danas su još niže, a to nije dobar pokazatelj.

To je prva prepreka u danu,

koja ti pruža priliku za svetost,

predajući to Gospodinu. Stavljam u Njegove ruke tu prepreku.

Djelo i kršćanski život pružaju mi sreću.

Zdravo, Jean Marie! Kako si?

Dobro. Drago mi je što te vidim.

Imaš baget? Je li ukusan?

Da, da, ukusan je.

Tako da je sve dobro?

Da, sve je dobro.

Moja se obitelj pekarstvom bavi već šest generacija.

Ovo je moj sin, Jean Pascal.

Prije 16 ili 17 godina upoznao sam oca Michela iz Opusa Dei.

Od tada smo prešli dug put!

Prije četiri godine obolio sam od raka koji je metastazirao na razne organe.

Bio sam u beznadnom položaju.

Mislim da se Gospodin upleo jer sam ozdravio.

U bolesti sam ponovno pronašao svoj životni put.

Upravo me je Opus Dei ponovno stavio na taj put.

I sada zahvaljujem Gospodinu što mi je dao takav ispit,

omogućio mi da zaboravim na sebe,

i da se približim svojoj braći,

i vratim vjeri.

Da nisam obolio, sada bih bio još veći egoist

ili bih živio površinskim životom...

Gospodin mi je sada pokazao da hodaње ima drugo značenje.

Također sam shvatio važnost posjećivanja bolesnika.

Kada saznam da je neki moj sumještatin bolestan,

ako ga znam, odem mu u posjet,

s njim sam, saslušam ga...

U pravilu su zabrinuti i nemirni,
kao što sam i ja bio kada su mi rekli
da imam rak,
molimo se zajedno, razgovaramo,
tako da im ne smetam,
i Duh Sveti čini svoj posao,
i dolaze svjetlost i veselje, i na kraju
smo vrlo sretni.

Opus Dei je promijenio
način na koji gledam i ljubim druge.

Kada ulazim u gostionicu, prijatelji
mi kažu:

“Pa dobro, ti si uvijek sretan!”

Istina je da je naporno zadržati
veselje,

ali zamišljaš kako uvijek možeš
učiniti dobro,

kako ono može koristiti da se ljudi
približe Bogu,

jer je uvijek nešto važno u pozadini.

Obrazovanje koje stječem u Opusu
Dei govori mi o Bogu,

da širim Božju riječ, a za to trebaš
biti obrazovan.

Moj život vode trenuci molitve,

ali je nadasve Euharistija moja hrana
za molitvu i

razgovor s Bogom u svim trenucima.